

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 30.06.2004
KOM(2004) 448 v konečném znění

2004/0137 (COD)

C6-0143/04

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz, včetně financování terorismu

(předložená Komisí)

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

Shrnutí

Snaha Společenství bojovat proti praní peněz se odráží ve směrnicích z let 1991 a 2001. Směrnice z roku 1991 následovala těsně po doporučeních Finančního akčního výboru (Financial Action Task Force – FATF) proti praní peněz, která představují světový standard v této oblasti.

Směrnice z roku 1991 definovala praní peněz z hlediska trestných činů souvisejících s drogami a ukládala povinnosti výhradně finančnímu sektoru. Novela z roku 2001 tento rozsah rozšířila, jak pokud jde o trestné činy, tak pokud jde o okruh profesí a činností, na které se směrnice vztahuje.

Směrnice z roku 2001 ponechala otázku přesné definice závažných trestných činů otevřenou a vyzvala Komisi, aby v roce 2004 předložila k projednání další návrh na toto téma.

V červnu 2003 FATF zrevidoval svá doporučení, která se nyní vztahují také na financování terorismu. Současný návrh směrnice se také konkrétně zmiňuje o boji proti financování terorismu a předpokládá změny potřebné k tomu, aby bylo možné vzít v úvahu zrevidovanou verzi Čtyřiceti doporučení FATF.

Úvod

Snaha Společenství předcházet praní peněz (snahám zločinců zastírat nezákonný původ výnosů z trestných činů) a bojovat proti němu začala směrnicí Rady 91/308/EHS o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz.

Směrnice z roku 1991 vzala v úvahu zejména Čtyřicet doporučení Finančního akční výboru proti praní peněz (FATF), mezinárodního orgánu stojícího v čele celosvětového úsilí v této oblasti.

Směrnice z roku 1991 od členských států požadovala, aby zakázaly praní výnosů z obchodu s drogami, aby přinutily finanční sektor k tomu, aby zjišťoval totožnost svých klientů, vedl evidenci, zavedl postupy pro vnitřní kontrolu a podával příslušným orgánům oznámení o jakýchkoliv náznacích praní peněz.

Brzy se zjistilo, že omezení na výnosy z obchodu s drogami je příliš restriktivní. Také se přišlo na to, že zpřísnění kontrol ve finančním sektoru pobídlo osoby peroucí peníze k hledání alternativních způsobů jejich praní.

V roce 1999 Komise navrhla rozšíření okruhu trestných činů, na které se směrnice vztahuje, a zahrnutí širokého okruhu zranitelných nefinančních činností a profesí do sféry její působnosti.

Pozměňující směrnice 2001/97/ES byla přijata 4. prosince 2001. Tato směrnice se v podstatě řídila návrhem Komise týkajícím se zahrnutí nefinančních aktivit a profesí. Pokud jde o zahrnutí trestné činnosti, spolu zákonodárci se rozhodli, že do rozsahu působnosti směrnice zahrnou praní výnosů ze závažných trestných činů. Konečný prvek v této definici uváděl trestné činy, z nichž plynou „podstatné výnosy“ nebo které „podléhají přísnému trestu uvěznění“.V článku 1E se konstatovalo, že „členské státy před 15. prosincem 2004 pozmění definici stanovenou v textu za touto odrážkou, aby tuto definici uvedly do souladu s definicí

závažného trestného činu ve Společné akci 98/699/JVV“, a Komise byla vyzvána, aby za tímto účelem předložila návrh.

Ačkoliv tu nebyla žádná výslovná zmínka o financování terorismu, členské státy se dohodly, že koncept závažných trestných činů bude zahrnovat všechny trestné činy související s financováním terorismu. Nový návrh se výslovně zmiňuje o zahrnutí terorismu a financování terorismu.

V červnu 2003 se FATF dohodl na podstatné revizi Čtyřiceti doporučení, aby byly vzaty v úvahu získané zkušenosti a zesílená opatření, která jsou zapotřebí k účinnějšímu boji proti tomuto jevu.

FATF ve svých doporučeních v řadě oblastí značně zvýšil míru detailního propracování,zejména pokud jde o zjišťování a ověřování totožnosti klienta, o situace, kde vyšší riziko praní peněz může opravňovat k zesíleným opatřením, a také o situace, kde snížené riziko může opravňovat k méně přísným kontrolám.

Členské státy EU a Komise jsou přesvědčeny, že zrevidovaná verze Čtyřiceti doporučení FATF by měla být uplatňována koordinovaným způsobem na úrovni EU.

Kvůli jasnosti bylo rozhodnuto, že bude zrušena existující směrnice a navržen nový autonomní text. Východiskem Komise je, že nová směrnice by měla stavět na současných acquis a že existující ustanovení, zejména pokud jde o zacházení s profesemi, by neměla být zpochybňována, pokud to není zapotřebí.

Kontaktní výbor ztratí svůj podklad spočívající v právu Společenství a bude třeba ustavit nový výbor. Komisi by měly být svěřeny omezené prováděcí pravomoci v určitých technických oblastech a za tímto účelem by jí měl pomáhat nový Výbor pro předcházení praní peněz v souladu s ustanoveními rozhodnutí 1999/468/ES.

Komentář k jednotlivým článkům tohoto návrhu
Článek 1

Praní peněz, tak jak je definováno ve směrnici, by mělo být trestným činem. Pro zajištění účinnosti je nezbytné použití sankcí trestního práva.

Nová definice praní peněz je navrhována specificky za tím účelem, aby bylo zahrnuto financování terorismu. V názvu směrnice je uvedeno „zneužití finančního systému k praní peněz, včetně financování terorismu“. Nyní se předpokládá, že definice praní peněz zahrnuje i případ, kdy právoplatně držený majetek je směrován na financování terorismu. Všechny následující zmínky o praní peněz proto zahrnují i financování terorismu.

Článek 2

Nový návrh se snaží zaplnit určité mezery v tom, na co se tato směrnice vztahuje, a řídit se zrevidovanými Čtyřiceti doporučeními FATF. Výslovně se zmiňuje o poskytovatelích svěřenských služeb a služeb pro obchodní společnosti a zahrnuje také zprostředkovatele životního pojištění.

Nyní se navrhuje, aby všechny osoby, které obchodují se zbožím nebo poskytují služby a přijímají platby v hotovosti nad daný práh, spadaly do rozsahu působnosti této směrnice.

Článek 3

Tento článek, jehož obsah tvoří definice, přebírá všechny definice z předchozí směrnice. U některých definic provádí technické úpravy, u jiných podstatnější změny a přidává také některé nové definice.

Definice finanční instituce je pozměněna v souladu s přístupem, kterým se řídí FATF. Každý podnik, který se zabývá specifikovanými předměty finančního podnikání, je považován za finanční instituci, ale členským státům je dovoleno, aby tuto směrnici neuplatňovaly v situacích představujících velmi nízké riziko.

Jsou přidány definice zprostředkovatelů pojištění, terorismu, skutečného vlastníka skutečného vlastníka, poskytovatelů svěřenských služeb a služeb pro obchodní společnosti, politicky exponovaných osob, útvaru finančního zpravodajství, obchodního vztahu a zaregistrovaných bank nevyvíjejících žádnou činnost (tzv. „shell banks“).

Nejpodstatnější změna se vztahuje k definici trestné činnosti. Terorismus je uveden jako samostatný prvek a měly by být pokryty všechny závažné trestné činy, tak jak jsou definovány v příslušném nástroji třetího pilíře. To povede ke koordinovanějšímu přístupu, ačkoliv přesné pokrytí v každém členském státě bude i nadále záviset na příslušném národním trestním zákoníku.

Článek 5

Směrnice z roku 1991 stanovila, že totožnost klientů by měla být zjišťována, když „vstupují do obchodních vztahů”, a nezabývala se specificky případem již dříve existujících situací. Nový text, založený na doporučeních FATF, jasně konstatuje, že úvěrové a finanční instituce nesmí vést anonymní účty.

Články 6 a 7

Tyto články se podrobně zabývají řadou opatření, která instituce a osoby podléhající této směrnici musí podniknout, aby zajistily, že budou znát své klienty a porozumí povaze jejich finančních a obchodních aktivit. Tato nová ustanovení se co do povahy radikálně neliší od těch, která byla obsažena v dřívější směrnici. Nový návrh však v souladu s revidovanými doporučeními FATF obsahuje podrobnější požadavky. Je stanoveno, že výše uvedené postupy mohou být prováděny na základě posouzení rizika.

Dosti všeobecný požadavek dřívější směrnice týkající se skutečného vlastnictví nyní již není považován za dostatečný. Osoby a instituce podléhající této směrnici by se na základě jasné definice pojmu skutečného vlastníka měly přesvědčit, že zjistily a pochopily jakoukoliv situaci, v níž jde o skutečné vlastnictví. Zvláště složité nebo neprůhledné situace by měly být pobídkou k další bdělosti.

Článek 8

Základní princip je ten, že zjištění a ověření totožnosti klienta by mělo být dokončeno předtím, než je navázán obchodní vztah, ale nyní se také stanoví, že obchodní vztah může začít v době, kdy postupy pro zjištění totožnosti klienta ještě probíhají. To je odpovědí na obavu, kterou vyjádřili zejména zástupci profesí. Současně je nyní jasně konstatováno, že pokud není možné nakonec uspokojivým způsobem provést zjištění totožnosti klienta, měl by být příslušný vztah ukončen. Staré účty a vztahy by také měly být ve vhodném okamžiku přezkoumány, pokud by mohlo existovat riziko praní peněz.

Článek 9

Tento článek reprodukuje ustanovení o zjišťování totožnosti klienta vztahující se na kasina ze směrnice z roku 2001.

Článek 10

Tento článek, koncipovaný jako volitelná alternativa členského státu, zavádí pojem zjednodušené hloubkové kontroly tam, kde je zjevně snížené riziko praní peněz, a poskytuje příklady. Pro zajištění koordinace články 37 a 38 stanoví, aby Komise za pomoci nového výboru přijala prováděcí opatření zahrnující stanovení kritérií pro určení, které situace představují nízké riziko praní peněz.

Článek 11

Jsou také případy, kde je riziko praní peněz zjevně větší a kde je nutné vynaložit zvláštní péči. Tento článek uvádí minimálně tři takové případy, totiž případy, kdy neexistuje žádný osobní kontakt s klientem, přeshraniční korespondenční bankovní vztahy a vztahy s politicky exponovanými osobami. Také zde by Komise za pomoci nového výboru měla být schopna přijmout prováděcí opatření zahrnující stanovení kritérií pro určení dalších situací, kde existuje potřeba zvýšené hloubkové kontroly.

Články 12 až 16

Zbytečné zdvojování postupů pro zjišťování totožnosti klienta může být překážkou pro zákonné obchodní nebo odborné činnosti. To se týká například případu, kdy jedna banka nebo právník odkáže klienta na druhou banku nebo právníka nebo jej druhé bance či právníkovi představí. Často by mělo být možné, aby takoví klienti byli přijati bez jakéhokoliv obnoveného uplatňování postupů pro zjištění totožnosti klienta, pod podmínkou určitých záruk.

Článek 17

Tento článek reprodukuje ustanovení dřívější směrnice požadující, aby byla věnována zvláštní pozornost složitým nebo neobvyklým transakcím. Užitečné poučení lze odvodit z práce FATF pojednávající o trendech a technikách praní peněz.

Články 18 až 22

Tyto články o oznamování podezřelých transakcí specificky odkazují na útvar finančního zpravodajství jako na orgán odpovědný za přijímání a zpracovávání takových oznámení.

Definice útvaru finančního zpravodajství je převzata z rámcového rozhodnutí Rady2000/642/JVV ze 17. října 2000.

Opatření týkající se podávání oznámení pro právnické i jiné profese a příslušné záruky jsou převzaty beze změny ze směrnice z roku 2001.

Článek 23

Je potvrzeno, že podání oznámení o podezření na praní peněz není porušením úředního tajemství podle trestního nebo občanského práva. Zmínka o tom, že oznámení jsou podávána „v dobré víře", je nahrazena zmínkou, že oznámení jsou podávána v souladu s požadavky této směrnice.

Článek 24

Toto je nové ustanovení. Komise si je vědoma, že zaměstnanci byli vystaveni hrozbám, protože vyšlo najevo, že byli u vzniku oznámení pro úřady, které vedlo k vyšetřování nebo k trestnímu stíhání. Ačkoliv se tato směrnice nemůže snažit o úpravu postupů členských států při soudním nebo trestním řízení, vzhledem k důležitosti této otázky pro účinnost směrnice je tento článek do ní zahrnut, aby upozornil na tento závažný problém členské státy. Ty by měly učinit všechno, co je v jejich moci, aby zabránily tomu, že zaměstnancům bude vyhrožováno nebo že budou pronásledováni.

Článek 25

Když se podává oznámení o podezřelé transakci, příslušný klient by o této skutečnosti neměl být informován. Volitelná alternativa členského státu, totiž dovolit příslušníkům profesí, kteří působí jako právní poradci, aby svého klienta informovali, že se podává oznámení, byla vypuštěna,protože není v souladu se zrevidovanými 40 doporučeními FATF. Je však výslovně uvedeno, že pokud se právní poradci snaží klienta odradit od nezákonné činnosti, nebude to porušením zákazu varovat klienta.

Články 26 až 29

Článek 26 potvrzuje již existující povinnost vést a uchovávat evidenci minimálně po dobu pěti let. Článek 27 požaduje, aby úvěrové a finanční instituce podléhající této směrnici uplatňovaly, pokud možno, povinnosti stanovené v této směrnici ohledně zjišťování totožnosti klienta ve svých pobočkách a dceřiných společnostech mimo EU. Článek 28 stanoví, že úvěrové a finanční instituce EU musí být schopny v úplnosti a rychle odpovídat na žádosti útvaru finančního zpravodajství nebo jiných příslušných orgánů o informace o svých obchodních vztazích s jmenovanými právnickými nebo fyzickými osobami. Ačkoliv Komise v tomto stádiu nenavrhuje povinný registr bankovních účtů ve všech členských státech, nový návrh tento cíl vytyčuje, ale ponechává na každém jednotlivém členském státě, aby určil, jak by jej mělo být dosaženo. Komise bude sledovat dopad tohoto ustanovení. A nakonec, článek 29 od členských států požaduje, aby si vedly příslušnou statistiku, zejména o tom, jak bylo využito oznámení o podezřelých transakcích a jakých výsledků bylo na jejich základě dosaženo. Takové informace, stejně jako zpětná vazba podle článku 31, mohou být pro ty, kdo podléhají této směrnici, motivujícím faktorem a mohou jim pomoci vyvinout účinnější postupy.

Články 32 a 33

Tyto články vyžadují, aby směnárny a poskytovatelé svěřenských služeb a služeb pro obchodní společnosti podléhali licenční nebo registrační povinnosti a aby kasina byla povinna opatřit si licenci. Členské státy musí od svých příslušných orgánů požadovat, aby sledovaly dodržování tohoto požadavku všemi institucemi a osobami podléhajícími této směrnici.

Články 34 až 36

Tyto články se zabývají otázkou sankcí. Určitého sblížení v přístupu k trestům za praní peněz a financování terorismu již bylo dosaženo rámcovým rozhodnutím Rady 2001/500/JVV o praní peněz a rámcovým rozhodnutím Rady 2002/475/JVV o boji proti terorismu. Článek 34 požaduje, aby členské státy ukládaly náležité tresty za porušení národních prováděcích opatření přijatých podle této směrnice. Články 35 a 36 pojednávají o odpovědnosti právnických osob.

Články 37 a 38

Článek 37 stanoví oblasti, v nichž může Komise přijmout prováděcí opatření podle postupu projednávání ve výborech z rozhodnutí 1999/468/ES, aby byl vzat v úvahu technický rozvoj a bylo zajištěno jednotné uplatňování této směrnice.

Článek 38 ustavuje nový Výbor pro předcházení praní peněz, který nahradí starý Kontaktní výbor. Komise by za pomoci tohoto nového výboru měla přijmout prováděcí opatření podle článku 37.

Články 39 až 41

Článek 39 reprodukuje povinnost předkládat pravidelné zprávy o provádění této směrnice. Článek 40 zrušuje dřívější směrnici a odkazuje na přiloženou srovnávací tabulku. A nakonec, článek41 stanoví 12timěsíční prováděcí období.

2004/0137 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz, včetně financování terorismu

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména čl. 47 odst. 2 první a třetí věta a článek 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise[1],

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru[2],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 smlouvy[3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Boj proti praní špinavých peněz je jedním z nejúčinnějších prostředků, jak čelit organizovanému zločinu. Kromě přístupu vycházejícího z trestního práva může přinést výsledky také preventivní úsilí prostřednictvím finančního systému.

(2) Dobrý stav, bezúhonnost a stabilita úvěrových a finančních institucí a důvěra ve finanční systém jako celek by mohly být vážně ohroženy snahami zločinců a jejich společníků buď zastírat původ výnosů z trestné činnosti nebo směrovat peníze získané zákonným způsobem na teroristické účely. Aby se předešlo tomu, že členské státy přijmou opatření na ochranu svých finančních systémů, která by mohla být v nesouladu s fungováním vnitřního trhu, je nutné, aby v této oblasti jednalo Společenství.

(3) Ti, kdo perou peníze, aby si usnadnili své trestné aktivity, by se mohli pokusit využít svobody pohybu kapitálu a svobody poskytovat finanční služby, které s sebou nese integrovaný finanční prostor, pokud nebudou na úrovni Společenství přijata určitá koordinační opatření.

(4) Jako reakce na tyto obavy byla přijata směrnice Rady 91/308/EHS ze dne 10. června1991 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz[4]. Tato směrnice

---

1 Úř. věst. C […], […], s. […].
2 Úř. věst. C […], […], s. […].
3 Úř. věst. C […], […], s. […].
4 Úř. věst. L 166, 28.6.1991, s. 77. Směrnice znění směrnice 2001/97/ES Evropského parlamentu a Rady (Úř. věst. L 344, 28.12.2001, s. 76).

od členských států požadovala, aby zakázaly praní peněz a zavázaly finanční sektor, zahrnující úvěrové instituce a široký okruh dalších finančních institucí, aby zjišťoval totožnost svých klientů, vedl náležitou evidenci, zavedl vnitřní postupy pro vzdělávání svých pracovníků a ochranu proti praní peněz a podával příslušným orgánům oznámení o jakýchkoliv náznacích praní peněz.

(5) Praní peněz se obvykle provádí v mezinárodním kontextu, aby se dal lépe zastřít trestný původ těchto finančních prostředků. Opatření přijatá pouze na národní úrovni, nebo dokonce i na úrovni Společenství, aniž by brala v úvahu mezinárodní koordinaci a spolupráci, by měla velmi omezené účinky. Opatření přijatá Společenstvím v této oblasti by proto měla být v souladu s jinými akcemi podniknutými na jiných mezinárodních fórech. Akce Společenství by měly i nadále brát v úvahu zejména Čtyřicet doporučení Finančního akčního výboru proti praní peněz (dále jen „FATF“), který je nejpřednějším mezinárodním orgánem aktivně působícím v boji proti praní peněz a financování terorismu. Protože v roce 2003bylo Čtyřicet doporučení FATF podstatně zrevidováno a rozšířeno, směrnice Společenství by měla být uvedena v soulad s touto novou mezinárodní normou.

(6) Všeobecná dohoda o obchodu službami (General Agreement on Trade in Services – GATS) členům dovoluje, aby přijali opatření potřebná k ochraně veřejné morálky, předcházeli podvodům a přijali opatření z důvodů obezřetnosti, včetně opatření k zajištění stability a integrity finančního systému.

(7) Ačkoliv definice praní peněz byla původně omezena na trestné činy související s drogami, v posledních letech se projevuje trend směřující k mnohem širší definici této činnosti, založené na širším okruhu predikativních nebo základních trestných činů. Širší okruh predikativních trestných činů usnadňuje oznamování podezřelých transakcí a mezinárodní spolupráci v této oblasti. Proto by měla být definice závažného trestného činu uvedena v soulad s definicí závažného trestného činu v rámcovém rozhodnutí Rady 2001/500/JVV z 26. června 2001 o praní špinavých peněz, identifikaci, vysledování, zmrazení, zajištění a propadnutí prostředků a výnosů z trestné činnosti[5].

(8) Mimoto by rozsah trestné činnosti, která tvoří základ pro definici praní peněz, měl být rozšířen tak, aby zahrnoval i boj proti terorismu a financování terorismu. Zneužití finančního systému pro směrování peněz z trestné činnosti, nebo dokonce i čistých peněz na teroristické účely skutečně představuje zjevné riziko pro integritu, správné fungování, pověst a stabilitu finančního systému. V souladu s tím by měla být definice praní peněz pozměněna tak, aby zahrnovala nejen manipulaci s penězi plynoucími z trestné činnosti, ale také shromažďování zákonných peněz nebo majetku pro teroristické účely. Kromě toho by měl být terorismus zařazen do seznamu závažných trestných činů.

(a) Všeobecná povinnost přijmout účinné, přiměřené a odrazující sankce, spojená s povinností kriminalizace podle článku 1, znamená, že sankce za spáchání trestného činu by se měly vztahovat na fyzické osoby, které porušují povinnosti týkající se zjišťování totožnosti klientů, vedení evidence a oznamování

[5] Úř. věst. L 182, 5.7.2001, s. 1.

podezřelých transakcí prováděných za účelem praní peněz, protože takové osoby musí být považovány za osoby účastnící se činnosti praní peněz.

(9) Směrnice 91/308/EHS, i když uložila povinnost zjistit totožnost klienta, obsahovala poměrně málo podrobností o příslušných postupech. Vzhledem k rozhodujícímu významu tohoto aspektu předcházení praní peněz je vhodné zavést, v souladu s novými mezinárodními normami, specifičtější a podrobnější ustanovení vztahující se k zjišťování a ověřování totožnosti klienta a jakéhokoliv skutečného vlastníka. Za tímto účelem je nezbytná přesná definice „skutečného vlastníka“.

(10) Pouhý zákaz praní peněz nepostačuje a je nutné předvídat sankce trestního práva, aby se zajistilo, že praní peněz, včetně financování terorismu, bude účinně zabráněno. Proto by se praní peněz mělo stát trestným činem podle zákonů Společenství.

(11) Protože zpřísnění kontrol ve finančním sektoru bylo pro ty, kdo se dopouštějí praní peněz, pobídkou k hledání alternativních způsobů, jak utajit původ výnosů z trestné činnosti, měly by být povinnosti související s bojem proti praní peněz rozšířeny i na zprostředkovatele životního pojištění a na poskytovatele svěřenských služeb a služeb pro obchodní společnosti.

(12) Směrnice 91/308/EHS v posledním znění způsobila, že se režim Společenství zaměřený proti praní špinavých peněz začal vztahovat i na notáře a nezávislé právníky; to by mělo být beze změny zachováno i v nové směrnici; tito právníci, tak jak jsou definováni členskými státy, podléhají ustanovením této směrnice, když se účastní finančních nebo podnikových transakcí, včetně poskytování daňového poradenství, kde je největší riziko, že služby výše uvedených právníků mohou být zneužity za účelem praní výnosů z trestné činnosti.

(13) Pokud nezávislí příslušníci profesí poskytujících právní poradenství, kteří jsou právně uznáváni a kontrolováni, jako například právníci, prokazují právní postavení klienta nebo zastupují klienta v soudním řízení, nebylo by podle této směrnice vhodné příslušníkům těchto právnických profesí, pokud jde o tyto aktivity, ukládat za povinnost, aby oznamovali podezření na praní špinavých peněz. Měly by existovat výjimky z jakékoliv povinnosti oznamovat informace získané buď před soudním řízením, během něho či po něm nebo v průběhu prokazování právního postavení pro klienta. Právní poradenství by tedy mělo i nadále podléhat povinnosti zachovávat úřední tajemství, pokud se právní poradce neúčastní činností představujících praní peněz, pokud právní rady nejsou poskytovány za účelem praní peněz nebo pokud právník neví, že klient žádá o právní radu za účelem praní peněz.

(14) S přímo srovnatelnými službami je třeba zacházet stejným způsobem, jestliže jsou vykonávány kterýmkoliv z příslušníků profesí, na které se vztahuje tato směrnice. Aby se zajistilo respektování práv stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a ve Smlouvě o Evropské unii, v případě auditorů, externích účetních a daňových poradců, kteří v některých členských státech mohou obhajovat nebo zastupovat klienta v kontextu soudních řízení nebo prokazovat klientovo právní postavení, by informace, které získají při plnění těchto úkolů, v souladu s touto směrnicí neměly podléhat oznamovacím povinnostem.

(15) Mělo by být uznáno, že riziko praní peněz a financování terorismu není v každém případě stejné. V souladu s přístupem založeným na posouzení rizika by měla být do

právních předpisů Společenství zavedena zásada, že ve vhodných případech by mohla být dovolena zjednodušená hloubková kontrola.

(16) Právě tak by právní předpisy Společenství měly uznat, že určité situace představují větší riziko praní peněz nebo financování terorismu; i když je nutné zjistit totožnost a obchodní profil všech klientů, existují případy, kdy jsou zapotřebí zvlášť přísné postupy pro zjišťování a ověřování totožnosti klientů.

(17) Vzhledem k tomu, že toto zvláště platí o obchodních vztazích s jednotlivci, kteří zaujímají nebo zaujímali významné veřejné funkce, zejména s těmi, kteří pocházejí ze zemí, kde je rozšířena korupce, takové vztahy mohou způsobit, že finanční sektor bude zejména vystaven významnému riziku ztráty pověsti nebo právnímu riziku. K tomu, aby takovým případům byla věnována zvýšená pozornost, opravňuje také mezinárodní snaha bojovat proti korupci.

(18) Opatření potřebná pro provádění této směrnice by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi[6].

(19) Protože opatření, která jsou zapotřebí pro provádění této směrnice, jsou opatření s všeobecnou působností ve smyslu článku 2 výše uvedeného rozhodnutí Rady, měla by být přijata s použitím regulačního postupu stanoveného v článku 5 tohoto rozhodnutí. Za tímto účelem by měl být ustaven nový Výbor pro předcházení praní peněz, který nahradí Kontaktní výbor pro problematiku praní peněz, ustavený na základě směrnice 91/308/EHS.

(20) Aby bylo možné vyhnout se opakování postupů pro zjišťování totožnosti klientů, které vede ke zdržením a neefektivnosti v mezinárodním podnikání, je vhodné, pod podmínkou vhodných záruk, dovolit uvedení klientů, u nichž bylo zjištění totožnosti provedeno jinde.

(21) Oznámení o podezřelých transakcích by měla být podávána orgánům odpovědným za boj proti praní peněz. Takové orgány jsou nyní všeobecně označovány jako útvary finančního zpravodajství a tato terminologie by měla být také použita v této směrnici. Všechny členské státy by měly mít útvar finančního zpravodajství a mělo by být jasně řečeno, že mají být podávána oznámení i o pokusech o praní peněz.

(22) Vyskytla se řada případů, že zaměstnanci, kteří podají oznámení o svém podezření na praní peněz, jsou vystaveni hrozbám nebo obtěžování. I když tato směrnice nemůže zasahovat do soudních postupů členských států, toto je rozhodující otázka pro účinnost systému proti praní peněz. Členské státy by si měly být tohoto problému vědomy a měly by učinit všechno, co mohou, aby uchránily zaměstnance před takovým obtěžováním.

(23) Praní peněz a financování terorismu jsou mezinárodní problémy a snaha bojovat proti těmto aktivitám by měla být celosvětová. Pokud mají úvěrové a finanční instituce Společenství pobočky a dceřiné společnosti umístěné v třetích zemích, kde je legislativa v této oblasti nedostatečná, měly by, aby se vyhnuly uplatňování velmi

[6] Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

odlišných norem v rámci jedné instituce nebo skupiny institucí, uplatňovat normu Společenství nebo, pokud to není možné, upozornit příslušné orgány domovského členského státu.

(24) Je důležité, aby úvěrové a finanční instituce byly schopny rychle reagovat na žádosti příslušných orgánů o informace týkající se toho, zda udržují obchodní vztahy s jmenovanými osobami.

(25) Aby byly instituce a další subjekty podléhající právním předpisům Společenství v této oblasti neustále zmobilizovány, měla by jim být všude, kde je to prakticky možné, poskytnuta zpětná vazba, pokud jde o užitečnost a následnou kontrolu oznámení, která předkládají. Aby to členské státy umožnily a aby mohly sledovat účinnost svých systémů pro boj proti praní peněz, měly by si vést a stále zdokonalovat příslušnou statistiku.

(26) Důležitost boje proti praní peněz musí vést členské státy k tomu, aby si v národním právu stanovily účinné, úměrné a odrazující sankce za nerespektování národních ustanovení přijatých podle této směrnice. Protože do složitých operací praní peněz bývají často zapojeny právnické osoby, měly by takové sankce být také upraveny tak, aby odpovídaly příslušné činnosti prováděné právnickými osobami.

(27) Vzhledem k velmi podstatným změnám, které je nutné provést ve směrnici 91/308/EHS, by tato směrnice měla být kvůli jasnosti nahrazena.

(28) Protože není možné, aby cílů této směrnice v dostatečné míře dosáhly členské státy samy, a je tedy možné, kvůli měřítku a účinkům této akce, jich lépe dosáhnout na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření, v souladu se zásadou subsidiarity, tak jak je stanovena v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality, tak jak je stanovena v tomto článku, tato směrnice nezachází dál, než kam je nutné zajít, aby bylo možné dosáhnout těchto cílů.

(29) Tato směrnice respektuje základní práva a dodržuje zásady uznávané zejména Chartou základních práv Evropské unie.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI

Kapitola I

Předmět, rozsah působnosti a definice

Článek 1

1. Členské státy zajistí, že praní peněz bude trestný čin.

2. Pro účely této směrnice bude za praní peněz považováno následující chování, pokud se jej lidé budou dopouštět úmyslně:

(a) konverze nebo převod majetku s vědomím, že takový majetek pochází z trestné činnosti nebo z aktu účasti na takové činnosti, za účelem utajení nebo zastření nezákonného původu

tohoto majetku nebo za účelem napomáhání jakékoliv osobě, která je zapojena do páchání takové činnosti, aby se mohla vyhnout právním důsledkům svého jednání;

(b) utajování nebo zastírání pravé povahy, zdroje, umístění, předání, pohybu, práv, pokud jde o majetek nebo o vlastnictví majetku, s vědomím, že takový majetek pochází z trestné činnosti nebo z aktu účasti na takové činnosti;

(c) nabytí, držba nebo užívání majetku s vědomím v době přijetí, že takový majetek pochází z trestné činnosti nebo z aktu účasti na takové činnosti;

(d) poskytnutí nebo shromažďování zákonného majetku, a to jakýmkoliv způsobem, s úmyslem, že by měl být použit, nebo s vědomím, že bude použit, zcela nebo zčásti, na terorismus;

(e) účast na kterémkoliv z činů zmíněných ve výše uvedených odrážkách, spojení s takovým činem nebo spolčení za účelem spáchání takového činu, pokusy o spáchání takového činu a napomáhání při jeho páchání, usnadňování spáchání a poskytování rad ke spáchání takového činu.

Vědomí, úmysl nebo účel,které jsou požadovány jako prvek činností uvedených v prvním pododstavci, je možné odvodit z objektivních faktických okolností.

Praní peněz bude považováno za praní peněz dokonce i tehdy, když činnosti, z nichž vyplynul majetek, který má být podroben praní, byly provedeny na území jiného členského státu nebo na území třetí země.

Článek 2

1. Tato směrnice se bude vztahovat na následující instituce a osoby:

(1) úvěrové instituce;

(2) finanční instituce;

(3) následující právnické nebo fyzické osoby jednající při výkonu svých odborných činností:

(a) auditoři, externí účetní a daňoví poradci;

(b) notáři a jiní nezávislí právníci, jestliže se účastní, ať již tím, že jednají jménem svého klienta nebo na účet svého klienta, jakékoliv finanční transakce nebo transakce s nemovitostmi nebo že pomáhají při plánování nebo provádění transakcí pro svého klienta, týkajících se:

(i) kupování a prodávání nemovitostí nebo obchodních společností;

(ii) spravování klientových peněz, cenných papírů nebo jiných aktiv;

(iii) otevírání nebo spravování bankovních nebo spořících účtů nebo účtů cenných papírů;

(iv) organizování příspěvků potřebných k vytvoření, provozu nebo řízení společností;

(v) vytváření, provozování nebo řízení svěřenectví, společností nebo podobných struktur;

(c) poskytovatele svěřenských služeb nebo služeb pro obchodní společnosti, kteří již nejsou zahrnuti pod body (a) nebo (b) ;

(d) zprostředkovatelé pojištění, jestliže jednají ohledně životního pojištění a jiného pojištění vztahujícího se k investicím;

(e) majitelé realitních kanceláří;

(f) na další osoby obchodující se zbožím nebo poskytující služby, kdykoliv je platba prováděna v hotovosti a v částce15 000 EUR nebo vyšší, nehledě na to, zda je taková transakce prováděna jako jediná operace nebo jako několik operací, které se zdají být spojené;

(g) kasina.

2. Členské státy se mohou rozhodnout, že tuto směrnici nebudou uplatňovat v případě finančních institucí, které se zabývají finanční činností příležitostně nebo ve velmi omezené míře a u nichž je malé riziko, že dojde k praní peněz.

Článek 3

Pro účely této směrnice platí následující definice:

(1) „úvěrovou institucí“ se rozumí úvěrová instituce, tak jak je definována v prvním pododstavci čl. 1 odst. 1 směrnice 2000/12/ES Evropského parlamentu a Rady[7], včetně poboček úvěrových institucí ve smyslu čl. 1 odst. 3 této směrnice, umístěných ve Společenství, které mají centrálu ve Společenství nebo mimo ně;

(2) „finanční institucí“ se rozumí:

(a) podnik jiný než úvěrová instituce, který provádí jednu nebo více z operacích uvedených v bodech 2 až 12 a v bodě 14 přílohy I směrnice 2000/12/ES, včetně činností směnáren (bureaux de change) a kanceláří zajišťujících zasílání peněz;

(b) pojišťovna náležitě oprávněná v souladu se směrnicí 2002/83/ES Evropského parlamentu a Rady[8], pokud provádí činnosti, na které se vztahuje tato směrnice;

(c) investiční firma, tak jak je definována v čl. 4 odst. 1 směrnice 2004/39/ES Evropského parlamentu a Rady[9];

(d) subjekt kolektivního investování, který prodává své podíly nebo akcie;

(e) pobočky institucí, uvedených v bodech (a) až (d), jestliže jsou umístěny ve Společenství, jde-li o finanční instituce, jejichž centrály jsou uvnitř Společenství nebo mimo ně;

---

7 Úř. věst. L 126, 26.5.2000, s. 1.
8 Úř. věst. L 345, 19.12.2002, s. 1.
9 Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.

(3) „zprostředkovatelem pojištění“ se rozumí zprostředkovatel pojištění, tak jak je definován v čl. 2 odst. 3 směrnice 2002/92/ES Evropského parlamentu a Rady[10];

(4) „terorismem“ se rozumí kterýkoliv z trestných činů ve smyslu článků 1 až 4 rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/JVV[11];

(5) „majetkem“ se rozumí majetek jakéhokoliv druhu, nehledě na to, zda hmotný nebo nehmotný, movitý nebo nemovitý, materiální nebo nemateriální, a právní dokumenty nebo nástroje v jakékoliv formě včetně elektronické nebo digitální prokazující vlastnické právo na majetek nebo podíl na něm.

(6) „kriminální činností“ se rozumí jakýkoliv druh trestného zapojení do páchání závažného trestného činu.

(7) „závažnými trestnými činy“ se rozumí přinejmenším:

(a) terorismus;

(b) kterýkoliv z trestných činů definovaných v čl. 3 odst. 1 písm. (a) Úmluvy OSN proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami z roku 1988;

(c) aktivity zločineckých organizací, tak jak jsou definovány v článku 1 společné akce 98/733/JVV[12];

(d) podvody, přinejmenším závažné podvody, tak jak jsou definovány v čl. 1 odst. 1 a v článku 2 Úmluvy o ochraně finančních zájmů Evropských společenství[13];

(e) korupce;

(f) všechny trestné činy, které se trestají odnětím svobody nebo příkazem k zadržení maximálně na dobu delší než jeden rok nebo, pokud jde o ty státy, které mají ve svém právním systému minimální práh pro trestné činy, všechny trestné činy, které se trestají odnětím svobody nebo příkazem k zadržení minimálně na dobu delší než šest měsíců.

(8) „skutečným vlastníkem“ se rozumí

(a) fyzická osoba, která nakonec, přímo nebo nepřímo, vlastní nebo ovládá 10 % nebo více akcií či hlasovacích práv právnické osoby nebo jinak vykonává srovnatelný vliv na vedení právnické osoby, jiná než společnost kótovaná na oficiální burze, která podléhá požadavkům na zveřejnění informací v souladu s legislativou Společenství nebo která podléhá ekvivalentním mezinárodním normám;

(b) fyzická osoba, která je konečným skutečným vlastníkem, přímo nebo nepřímo, 10 % nebo více majetku nějaké nadace, svěřenectví nebo podobného právního uspořádání nebo která vykonává vliv na srovnatelné množství majetku nadace, svěřenectví nebo podobného právního uspořádání, jiná než společnost kótovaná na oficiální burze, která podléhá

---

10 Úř. věst. L 9, 15.1.2003, s. 3.
11 Úř. věst. L 164, 22.6.2002, s. 3.
12 Úř. věst. L 351, 29.12.1998, s. 1.
13 Úř. věst. C 316, 27.11.1995, s. 48.

požadavkům na zveřejnění informací v souladu s legislativou Společenství nebo která podléhá ekvivalentním mezinárodním normám;

(c) fyzické osoby, jejichž jménem se nějaká transakce nebo činnost provádí;

(9) „poskytovateli svěřenských služeb a služeb pro obchodní společnosti“ se rozumí jakékoliv fyzické nebo právnické osoby, které v rámci svého podnikání poskytují třetím osobám jakoukoliv z následujících služeb:

(a) zřizování obchodních společností nebo jiných právnických osob;

(b) jednání nebo zařizování pro jinou osobu, aby jednala jako ředitel nebo tajemník obchodní společnosti, jako partner v obchodním společenství nebo v podobném postavení ve vztahu k jiným právnickým osobám;

(c) poskytování sídla, obchodní adresy nebo prostorů pro umístění, korespondenční nebo administrativní adresy pro obchodní společnost, obchodní společenství nebo jakoukoliv jinou právnickou osobu nebo uspořádání;

(d) jednání nebo zařizování pro jinou osobu, aby jednala jako svěřenský správce výslovného svěřenectví nebo podobného právního uspořádání;

(e) jednání nebo zařizování pro jinou osobu, aby jednala jako jmenovaný akcionář pro jinou osobu;

(10) „politicky exponovanými osobami” se rozumí fyzické osoby, kterým jsou nebo byly svěřeny významné veřejné funkce a jejichž značné nebo složité finanční nebo obchodní transakce mohou představovat zvýšené riziko praní peněz, a blízcí rodinní příslušníci nebo blízcí společníci takových osob;

(11) „obchodním vztahem“ se rozumí obchodní, profesní nebo komerční vztah, u něhož se v době, kdy je takový kontakt navázán,předpokládá, že bude obsahovat prvek trvání;

(12) „bankou nevyvíjející žádnou činnost“ (tzv. „shell bank“) se rozumí úvěrová instituce zapsaná do obchodního rejstříku v jurisdikci, v níž není fyzicky přítomna, která znamená významný záměr a vedení a která není přičleněna k žádné regulované finanční skupině.

Článek 4

Členské státy mohou v oblasti, na kterou se vztahuje tato směrnice, přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení, aby předešly praní peněz.

Kapitola II

Hloubková kontrola klienta

ODDÍL1

VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 5

Členské státy zakáží svým úvěrovým a finančním institucím vedení anonymních účtů, anonymních vkladních knížek nebo účtů znějících na fiktivní jména.

Článek 6

Instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, musí uplatňovat postupy pro hloubkovou kontrolu klienta na základě spolehlivých samostatných prvotních dokumentů, dat nebo informací v následujících případech:

(a) když navazují obchodní vztah;

(b) když provádějí příležitostné transakce ve výši 15 000 EUR nebo více, nehledě na to, zda je příslušná transakce prováděna jako jediná operace nebo jako několik operací, které se zdají být spojené;

(c) když existuje podezření na praní špinavých peněz, nehledě na jakoukoliv odchylku, výjimku nebo práh;

(d) když existují pochyby o pravdivosti nebo adekvátnosti již dříve získaných identifikačních údajů o klientovi.

Článek 7

1. Postupy pro hloubkovou kontrolu klienta musí zahrnovat následující činnosti:

(a) zjištění a ověření totožnosti klienta;

(b) zjištění, pokud je to vhodné, totožnosti skutečného vlastníka a podniknutí přiměřených opatření pro ověření totožnosti skutečného vlastníka, aby příslušná instituce nebo osoba byla přesvědčena, že ví, kdo je skutečný vlastník, včetně, pokud jde o právnické osoby, svěřenectví a podobná právní uspořádání, podniknutí přiměřených opatření pro to, aby pochopila vlastnickou a řídící strukturu klienta;

(c) získání informací o účelu a zamýšlené povaze příslušného obchodního vztahu;

(d) provádění průběžné hloubkové kontroly příslušného obchodního vztahu včetně přezkoumávání transakcí podniknutých v celém průběhu výše uvedeného vztahu, aby se zajistilo, že transakce, které se provádějí, jsou v souladu s tím, co příslušná instituce nebo osoba ví o klientovi, o jeho podnikatelském a rizikovém profilu včetně, pokud je to zapotřebí, zdroje finančních prostředků a zajištění, že příslušné dokumenty, údaje nebo informace budou stále aktualizovány.

2. Instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, musí uplatňovat všechny požadavky na hloubkovou kontrolu klienta uvedené v odstavci 1, ale mohou určit míru takových opatření na základě posouzení rizika, v závislosti na typu klienta, obchodního vztahu, produktu nebo transakce.

3. Pokud jde o službu převodu peněz podle bodu 4 přílohy I směrnice 2000/12/ES, budou platit zvláštní ustanovení o zjištění totožnosti klienta, stanovená v nařízení ….. Evropského parlamentu a Rady o informacích o plátci provázejících bezhotovostní platby a převody prováděné kancelářemi odesílajícími peníze.

Článek 8

1. Členské státy musí požadovat, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, uplatnily hloubkovou kontrolu klienta před navázáním obchodního vztahu nebo provedením transakce pro příležitostné klienty nebo během takového vztahu či transakce.

2. Členské státy musí požadovat, aby příslušná instituce nebo osoba, pokud není schopna vyhovět bodům(a), (b) a (c) čl. 7 odst. 1, si nesměla otevřít příslušný účet, navázat obchodní vztah nebo provést příslušnou transakci, nebo musí ukončit příslušný obchodní vztah a uvažovat o podání oznámení útvaru finančního zpravodajství v souladu s článkem 19 ve vztahu k příslušnému klientovi.

3. Členské státy musí požadovat, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, uplatňovaly postupy pro hloubkovou kontrolu klienta nejen na všechny nové klienty, ale aby tyto postupy ve vhodnou dobu, na základě posouzení rizika, uplatňovaly i na své existující klienty.

Článek 9

1. Členské státy musí požadovat, aby byla zjištěna a ověřena totožnost všech klientů kasin, kteří si zakoupí nebo vymění hrací známky s hodnotou 1 000 EUR nebo vyšší.

2. U kasin podléhajících státnímu dohledu se bude v každém případě soudit, že splnila povinnost provést hloubkovou kontrolu klienta, jestliže zaregistrují, zjistí a ověří totožnost svých klientů okamžitě při vstupu nebo před ním, nehledě na výši zakoupených hracích známek.

ODDÍL 2

ZJEDNODUŠENÁ HLOUBKOVÁ KONTROLA KLIENTA

Článek 10

1. Odchylně od článků 6, 7 a 8, odstavec 2 členské státy smí institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, dovolit, aby neuplatňovaly hloubkovou kontrolu klienta tam, kde jde o klienty, kteří představují nízké riziko praní peněz, jako jsou například:

(a) úvěrové a finanční instituce z členských států nebo z třetích zemí za předpokladu, že podléhají požadavkům na boj proti praní peněz, které jsou v souladu s mezinárodními normami, a že je nad nimi vykonáván dohled, pokud jde o dodržování uvedených požadavků;

(b) kótované společnosti, jejichž cenné papíry jsou připuštěny k obchodování na regulovaném trhu ve smyslu směrnice 2004/39/EHS v jednom nebo více členských státech, a kótované společnosti ze třetích zemí, které podléhají požadavkům na zveřejnění informací, jež jsou v souladu s legislativou Společenství;

(c) skuteční vlastníci společných účtů držených notáři a jinými nezávislými právníky z členských států nebo ze třetích zemí za předpokladu, že podléhají požadavkům na boj proti praní peněz, které jsou v souladu s mezinárodními normami, a že je nad nimi vykonáván dohled, pokud jde o dodržování uvedených požadavků.

2. Členské státy a Komise se musí vzájemně informovat o případech, kdy se budou domnívat, že některá třetí země nesplňuje podmínky stanovené v odst.1 písm. a, b nebo c.

3. Odchylně od čl. 6, 7 a 8 odst. 2 členské státy smí institucím nebo osobám, na které se vztahuje tato směrnice, dovolit, aby neuplatňovaly hloubkovou kontrolu klienta tam, kde jde o produkty a transakce, které představují nízké riziko praní peněz, jako jsou například:

(a) životní pojistky, u nichž roční pojistné nepřesahuje částku1 000 EUR nebo u nichž jedno pojistné nepřesahuje částku 2 500 EUR;

(b) pojistky pro systémy důchodového zabezpečení, jestliže neexistuje žádná klauzule o odkupu pojistky a pojistka nemůže být použita jako zajištění;

(c) systémy sociálního, starobního nebo podobného zabezpečení, které poskytuje zaměstnancům důchod, pokud se přispívá prostřednictvím odpočtu ze mzdy a pravidla systému nedovolují postoupení členského podílu v rámci příslušného systému;

(d) elektronické peníze, tak jak jsou definovány v článku 1 směrnice 2000/46/ES[14], pokud jsou pro vydávanou částku, pro částku, která může být uložena na elektronickém zařízení, nebo pro objem povolených transakcí stanoveny nízké limity.

[14] Úř. věst. L 275, 27.10.2000, s. 39.

Článek 10a

Pokud Komise přijme rozhodnutí podle prvního pododstavce čl. 37 odst. 3, členské státy zakáží institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, aby uplatňovaly zjednodušenou hloubkovou kontrolu na úvěrové a finanční instituce nebo kótované společnosti z příslušných třetích zemí.

ODDÍL 3

ZESÍLENÁ HLOUBKOVÁ KONTROLA KLIENTA

Článek 11

1. Členské státy musí od institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, požadovat, aby uplatňovaly, na základě posouzení rizika, kromě opatření podle čl. 6, 7 a 8 odst. 2 zesílená opatření pro hloubkovou kontrolu klienta v situacích, které vzhledem ke své povaze mohou představovat vyšší riziko praní peněz, a alespoň v následujících situacích v souladu s druhým, třetím a čtvrtým pododstavcem tohoto odstavce.

Pokud klient nebyl fyzicky přítomen pro účely zjištění totožnosti, členské státy musí od výše uvedených institucí a osob požadovat, aby uplatnily jedno nebo více z následujících opatření:

(a) opatření, jako je například zajištění, aby totožnost klienta byla prokázána dalšími listinnými důkazy;

(b) doplňková opatření pro ověření nebo potvrzení předložených dokumentů nebo opatření požadující potvrzující osvědčení vydané institucí, na kterou se vztahuje tato směrnice;

(c) požadavek, aby první platba z operací byla provedena prostřednictvím účtu otevřeného na jméno klienta u úvěrové instituce.

Pokud jde o přeshraniční korespondenční bankovní vztahy s úvěrovými institucemi z jiných členských států nebo z třetích zemí, členské státy musí od svých úvěrových institucí požadovat, aby:

(a) shromáždily dostatek informací o respondenční instituci, aby plně porozuměly povaze podnikání respondenční instituce, a z veřejně dostupných informací zjistily, jaká je pověst příslušné instituce a kvalita dohledu;

(b) posoudily kontroly zaměřené na boj proti praní peněz, které má respondenční instituce;

(c) získaly od vyššího vedení souhlas před navázáním nových korespondenčních vztahů;

(d) zdokumentovaly příslušné úkoly každé instituce;

(e) pokud jde o částky proplácené prostřednictvím účtů, ujistily se, že respondenční úvěrová instituce ověřila totožnost klientů a vykonává průběžnou hloubkovou kontrolu klientů, kteří

mají přímý přístup k účtům korespondenta, a že je schopna korespondenční instituci na žádost poskytnout relevantní data o hloubkové kontrole klienta.

Pokud jde o vztahy s politicky exponovanými osobami, členské státy musí od výše uvedených institucí a osob požadovat, aby:

(a) měly náležité systémy řízení rizik, aby mohly určit, zda příslušný klient je politicky exponovaná osoba;

(b) měly souhlas vyššího vedení k navázání obchodních vztahů s takovými klienty;

(c) podnikly přiměřená opatření k tomu, aby zjistily zdroj bohatství a zdroj finančních prostředků, nebo aby prováděly průběžné sledování příslušného obchodního vztahu.

2. Členské státy zakáží úvěrovým institucím, aby vstoupily do korespondenčního bankovního vztahu nebo aby pokračovaly v korespondenčním bankovním vztahu s bankou nevykonávající žádnou činnost nebo s respondenční bankou, která dovoluje, aby její účty používaly banky nevykonávající žádnou činnost.

3. Členské státy zajistí, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, věnovaly zvláštní pozornost jakékoliv hrozbě praní peněz, která může vzniknout z produktů nebo transakcí, které by mohly napomáhat anonymitě, a pokud to bude zapotřebí, podnikly opatření k tomu, aby zabránily jejich použití v plánech na praní peněz.

ODDÍL 4

PLNĚNÍ TŘETÍMI OSOBAMI

Článek 12

Členské státy smí institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, dovolit, aby se spolehly, pokud jde o plnění požadavků stanovených v čl. 7 odst. 1 písm. a, b a c, na třetí osoby.

Konečná odpovědnost však musí zůstat na instituci nebo osobě, na kterou se vztahuje tato směrnice a která se spoléhá na příslušnou třetí osobu.

Článek 13

1. Pro účely tohoto oddílu se „třetími osobami“ rozumí instituce a osoby, které jsou ekvivalentní těm, jež jsou uvedeny v článku 2, a splňují následující požadavky:

(a) podléhají povinné profesionální registraci;

(b) uplatňují opatření pro hloubkovou kontrolu klienta a opatření pro vedení evidence ekvivalentní těm, která jsou stanovena v této směrnici, a nad jejich dodržováním požadavků této směrnice je vykonáván dohled v souladu s oddílem 2, kapitola V, nebo se nacházejí ve třetí zemi, která ukládá požadavky ekvivalentní těm, které jsou stanoveny v této směrnici.

2. Členské státy a Komise se musí vzájemně informovat o případech, kdy se domnívají, že některá třetí země nesplňuje podmínky stanovené v odst. 1 písm. b.

Článek 13a

Pokud Komise přijme rozhodnutí podle prvního pododstavce čl. 37 odst. 3, členské státy zakáží institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, aby dovolily třetím osobám z příslušné třetí země provádění hloubkové kontroly klientů v jejich zastoupení.

Článek 14

Třetí osoby musí dát informace založené na požadavcích stanovených v čl. 7 odst. 1 písm. a, b a c okamžitě k dispozici instituci nebo osobě, na kterou je klient odkazován.

Příslušné kopie identifikačních a ověřovacích údajů a další příslušnou dokumentaci o totožnosti klienta nebo skutečného vlastníka musí třetí osoba na žádost okamžitě předat instituci nebo osobě, na kterou je klient odkazován.

Článek 15

Každý členský stát musí v každém případě dovolit svým institucím a osobám uvedeným v čl. 2 odst. 1, 2 a 3 body a až d, aby uznaly a přijaly výsledek postupů pro hloubkovou kontrolu klienta stanovených v čl. 7 odst. 1 písm. a až c, provedených v souladu s touto směrnicí institucí nebo osobou uvedenou v čl. 2 odst. 1, 2 a 3 body a až d v jiném členském státě a splňujících požadavky stanovené v čl.12, 13 a 14, dokonce i když jsou dokumenty nebo údaje, na nichž tyto požadavky byly založeny, odlišné od těch, jež jsou požadovány v členském státě, na který je klient odkazován.

Článek 16

Tento oddíl nelze uplatňovat na vztahy s externími poskytovateli služeb nebo s agenturami, u nichž na základě dohody má být externí poskytovatel služby nebo agent považován za synonymní s institucí nebo osobou, na kterou se vztahuje tato směrnice.

Kapitola III

Oznamovací povinnosti

ODDÍL 1

VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 17

Členské státy musí požadovat, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, přezkoumaly se zvláštní pozorností jakoukoliv činnost, kterou považují za činnost, u níž je vzhledem k její povaze zvláště pravděpodobné, že bude souviset s praním peněz, a zejména aby přezkoumaly složité nebo neobvykle velké transakce a všechny neobvyklé typy transakcí, které nemají žádný zjevný ekonomický nebo zákonný účel.

Článek 18

Každý členský stát musí ustavit útvar finančního zpravodajství, aby mohl účinně bojovat proti praní peněz.

Tento útvar finančního zpravodajství bude ustaven jako centrální národní útvar s přiměřenými prostředky. Bude odpovědný za přijímání sdělení obsahujících finanční informace, které se týkají domnělých zisků z trestné činnosti, nebo které jsou požadovány národními zákony nebo předpisy, a v povolené míře i za vyžadování takových sdělení, jejich analyzování a předávání příslušným orgánům.

Článek 19

1. Členské státy musí od institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, a tam, kde je to vhodné, od jejich ředitelů a zaměstnanců, požadovat, aby plně spolupracovaly:

(a) tím, že budou útvar finančního zpravodajství přímo a okamžitě z vlastní iniciativy informovat, pokud instituce nebo osoba, na kterou se vztahuje tato směrnice, ví, má podezření nebo má přiměřené důvody pro podezření, že dochází k praní peněz nebo k pokusům o praní peněz;

(b) tím, že útvaru finančního zpravodajství okamžitě poskytnou, na jeho žádost, všechny potřebné další informace v souladu s postupy stanovenými příslušnou legislativou.

2. Informace podle odstavce 1 musí být zaslány útvaru finančního zpravodajství členského státu, na jehož území se instituce nebo osoba zasílající tyto informace nachází. Tyto informace bude obvykle zasílat určená osoba nebo osoby v souladu s postupy stanovenými v článku30.

Článek 20

1. V případě notářů a jiných příslušníků nezávislých právnických profesí uvedených v čl.2 odst. 3 písm. b smí členské státy určit vhodný samoregulační orgán příslušné profese jako autoritu, která má být informována v první instanci místo útvaru finančního zpravodajství. V takovém případě musí stanovit vhodné formy spolupráce mezi výše uvedeným orgánem a útvarem finančního zpravodajství.

2. Členské státy nebudou povinny uplatňovat povinnosti stanovené v čl. 19 odst. 1 na notáře, nezávislé právníky, auditory, externí účetní a daňové poradce, pokud jde o informace, které přijmou od některého ze svých klientů nebo získají o některém ze svých klientů v průběhu potvrzování právního postavení pro svého klienta nebo při plnění svého úkolu spočívajícího v hájení nebo zastupování výše uvedeného klienta při soudních řízeních, nebo pokud jde o soudní řízení včetně rad týkajících se zahajování soudních řízení nebo vyhýbání se soudním řízením, nehledě na to, zda takové informace budou obdrženy nebo získány před takovými řízeními, během nich nebo po nich.

Článek 21

Členské státy musí od institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, požadovat, aby se zdržely provádění transakcí, o nichž vědí nebo u nichž mají podezření, že souvisejí s praním peněz, dokud neinformují útvar finančního zpravodajství.

Útvar finančního zpravodajství smí za podmínek, které určí národní legislativa, vydat pokyny k tomu, aby příslušná operace nebyla provedena.

Pokud je u takové transakce podezření, že povede k praní peněz, a pokud zdržet se takto jejího provedení není možné nebo by to pravděpodobně zmařilo snahy pronásledovat ty, kdo by měli z operace, u níž je podezření na praní peněz, užitek, pak musí příslušné instituce a osoby informovat útvar finančního zpravodajství okamžitě poté.

Článek 22

1. Členské státy musí zajistit, aby příslušné orgány, pokud v průběhu inspekcí prováděných u institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, nebo jakýmkoliv jiným způsobem objeví fakta, která by mohla být důkazem o praní peněz, přímo a okamžitě informovaly útvar finančního zpravodajství.

2. Členské státy musí zajistit, aby kontrolní orgány zmocněné zákony nebo nařízeními k dohledu nad trhem s akciemi, devizovým trhem a trhem s finančními deriváty informovaly útvar finančního zpravodajství, jestliže objeví fakta, která by mohla být důkazem o praní peněz.

Článek 23

Sdělení informací podle článků 19, 20 a 21 útvaru finančního zpravodajství, provedené v souladu s požadavky této směrnice institucí nebo osobou, na kterou se vztahuje tato směrnice, nebo zaměstnancem či ředitelem takové instituce nebo osoby nebude porušením žádného omezení týkajícího se sdělování informací uloženého smlouvou nebo jakýmkoliv zákonným, regulačním nebo administrativním opatřením a nebude mít za následek, že by příslušná instituce nebo osoba nebo její ředitelé či zaměstnanci měli odpovědnost jakéhokoliv druhu.

Článek 24

Členské státy musí podniknout všechna náležitá opatření k tomu, aby uchránily zaměstnance institucí nebo osob, na něž se vztahuje tato směrnice, kteří podají oznámení o podezřeních na praní peněz buď interně nebo útvaru finančního zpravodajství, aby nebyli vystaveni hrozbám nebo nepřátelským činům.

ODDÍL2

ZÁKAZ SDĚLENÍ INFORMACÍ

Článek 25

Instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, a jejich ředitelé a zaměstnanci nesmí sdělit dotyčnému klientovi ani jiným třetím osobám, že byli v souladu s články 19, 20 a 21předány informace útvaru finančního zpravodajství, ani že se provádí nebo může být provedeno šetření týkající se praní peněz.

Pokud se nezávislí právníci, notáři, auditoři, účetní a daňoví poradci působící jako nezávislí právníci snaží odradit klienta od toho, aby se zapojil do nezákonné činnosti, jejich jednání nebude sdělením informací ve smyslu prvního odstavce.

Kapitola IV

Vedení evidence a statistické údaje

Článek26

Členské státy musí požadovat, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, uchovávaly následující dokumenty a informace, aby tyto dokumenty a informace mohly být použity jako důkaz v jakémkoliv šetření zaměřeném na praní peněz:

(a) v případě procesu hloubkové kontroly klienta kopii nebo čísla jednací požadovaného dokladu, a to po dobu alespoň pěti let po skončení jejich vztahu s klientem;

(b) v případě obchodních vztahů a transakcí podpůrné doklady a záznamy skládající se z původních dokumentů nebo kopií přípustných v soudních řízeních podle příslušné národní legislativy, a to po dobu alespoň pěti let po provedení příslušných transakcí nebo ukončení příslušného obchodního vztahu;

(c) v případě plateb v hotovosti, jde-li o částku 15 000 EUR nebo vyšší, podpůrné doklady a záznamy o těchto příjmech, a to po dobu alespoň pěti let po provedení těchto plateb v hotovosti.

Článek 27

1. Členské státy musí od institucí, na které se vztahuje tato směrnice, požadovat, aby ve svých pobočkách a většinově vlastněných dceřiných společnostech umístěných v třetích zemích uplatňovaly opatření, která jsou alespoň ekvivalentní opatřením stanoveným v této směrnici, pokud jde o hloubkovou kontrolu klienta a vedení evidence.

Pokud legislativa třetí země nezajišťuje uplatňování takových ekvivalentních opatření, členské státy musí od příslušných institucí požadovat, aby v tomto smyslu informovaly příslušné orgány příslušného domovského státu.

2. Členské státy a Komise se musí vzájemně informovat o případech, kdy legislativa třetí země nezajišťuje uplatňování opatření požadovaných podle prvního pododstavce odstavce1.

Článek 28

Členské státy musí podniknout potřebná opatření, aby zajistily, že jejich úvěrové a finanční instituce budou schopny v úplnosti a rychle zodpovědět dotazy útvaru finančního zpravodajství nebo jiných orgánů v souladu se svým národním právem ohledně toho, zda udržují nebo v předchozích pěti letech udržovaly obchodní vztah s uvedenými fyzickými nebo právnickými osobami, a ohledně povahy tohoto obchodního vztahu.

Článek 29

Členské státy musí zajistit, že budou schopny přezkoumávat účinnost svých systémů pro boj proti praní peněz, a to vedením komplexní statistiky o záležitostech relevantních pro účinnost takových systémů.

Taková statistika bude zahrnovat minimálně počet oznámení o podezřelých transakcích, která byla podána útvaru finančního zpravodajství, následnou kontrolu provedenou na základě těchto oznámení a každoročně bude také uvádět počet šetřených případů, počet soudně stíhaných osob a počet osob odsouzených za trestný čin praní peněz.

Kapitola V

Donucovací opatření

ODDÍL 1

VNITŘNÍ POSTUPY, VZDĚLÁVÁNÍ A ZPĚTNÁ VAZBA

Článek 30

Členské státy musí požadovat, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, zavedly přiměřenou politiku a postupy pro hloubkovou kontrolu klienta, podávání oznámení, vedení evidence, vnitřní kontrolu, posouzení rizik, řízení rizik a komunikaci, aby předešly a zabránily operacím souvisejícím s praním peněz.

Článek 31

1. Členské státy musí požadovat, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, podnikly náležitá opatření pro to, aby si jejich zaměstnanci byli vědomi ustanovení obsažených v této směrnici.

Tato opatření budou zahrnovat účast jejich příslušných zaměstnanců na speciálních průběžných vzdělávacích programech, které jim mají pomoci rozpoznat operace, jež mohou souviset s praním peněz, a současně jim dát pokyny ohledně toho, jak v takových případech postupovat.

Pokud fyzická osoba spadající do kterékoliv z kategorií uvedených v čl.2 odst. 3 vykonává svou odbornou činnost jako zaměstnanec nějaké právnické osoby, povinnosti v tomto oddíle se budou vztahovat spíše na výše uvedenou právnickou osobu než na tuto fyzickou osobu.

2. Členské státy zajistí, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, měly přístup k aktuálním informacím o praktikách osob, které perou peníze, a o náznacích vedoucích k poznání podezřelých transakcí.

3. Členské státy zajistí, aby všude, kde je to prakticky možné, byla poskytnuta včasná zpětná vazba o účinnosti oznámení o podezřeních na praní peněz a o následné kontrole.

ODDÍL2

DOHLED

Článek 32

1. Členské státy musí stanovit, že směnárny, poskytovatelé svěřenských služeb a služeb pro obchodní společnosti musí mít licenci nebo registraci a že kasina musí mít licenci, aby mohla legálně provozovat své podnikání.

2. Členské státy musí od příslušných orgánů požadovat, aby odmítly vydání licence nebo registraci subjektů podle odstavce 1, jestliže nejsou přesvědčeny, že osoby, které ve skutečnosti řídí nebo budou řídit podnikání takových subjektů, nebo skuteční vlastníci takových subjektů jsou způsobilé a řádné osoby.

Článek 33

1. Členské státy musí od příslušných orgánů požadovat, aby účinně sledovaly dodržování požadavků této směrnice všemi institucemi a osobami, na které se tato směrnice vztahuje.

2. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány měly přiměřené pravomoci, včetně možnosti získat informace, a měly přiměřené prostředky pro výkon svých funkcí.

ODDÍL 3

SANKCE

Článek 34

Sankce vztahující se na porušení národních ustanovení přijatých podle této směrnice musí být účinné, úměrné a odrazující.

Článek 35

1. Členské státy zajistí, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými za porušení povinností podle této směrnice týkajících se vedení evidence, identifikace klientů a oznamování podezřelých transakcí, kterých se dopouští k jejich prospěchu jakákoliv osoba jednající buď individuálně nebo jako člen některého orgánu této právnické osoby, která má v této právnické osobě vedoucí postavení založené na:

a) pravomoci zastupovat tuto právnickou osobu,

b) pověření rozhodovat jménem této právnické osoby,

c) pověření vykonávat kontrolu v této právnické osobě.

2. Kromě případů již upravených v odstavci 1 členské státy zajistí, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými, pokud nedostatečný dohled nebo nedostatečná kontrola vykonávané osobou uvedenou v odstavci 1 umožnily dopustit se porušení uvedených v odstavci 1 k prospěchu této právnické osoby osobou spadající pod její pravomoc.

Článek 36

Členské státy zajistí, aby právnická osoba, která je činěna odpovědnou za porušení povinností podle této směrnice týkajících se vedení evidence, zjišťování totožnosti klientů a oznamování podezřelých transakcí, byla potrestána účinnými, úměrnými a odrazujícími sankcemi, které budou mezi jiným zahrnovat:

a) pokuty;

b) zákaz přístupu k veřejné finanční podpoře nebo k dotacím;

c) dočasný nebo trvalý zákaz vykonávání obchodních činností;

d) uvalení soudního dohledu;

d) soudní likvidaci.

Kapitola VI

Prováděcí a pozměňovací opatření

Článek 37

1. Aby bylo možné při boji proti praní peněz vzít v úvahu technický rozvoj a zajistit jednotné uplatňování této směrnice, Komise v souladu s postupem podle čl. 38 odst. 2 přijme následující prováděcí opatření:

(a) vyjasnění technických aspektů definic v čl. 1 odst. 2 a v čl. 3 odst. 2 písm. a a d a dále odst. 5, 8, 9, 10, 11 a 12;

(b) stanovení podrobných pravidel pro rozpoznání situací, které představují nízké riziko praní peněz, tak jak jsou uvedeny v čl. 10 odst. 1, 2 a 3;

(c) stanovení podrobných pravidel pro rozpoznání situací, které představují vysoké riziko praní peněz, tak jak jsou uvedeny v článku 11;

(d) stanovení podrobných pravidel pro rozpoznání situací, v nichž jev souladu s čl. 2 odst. 2 oprávněno neuplatňovat tuto směrnici na určité podniky provádějící finanční činnost příležitostně nebo velmi omezeně.

2. Komise v souladu s postupem podle čl. 38 odst. 2 upraví částky uvedené v čl. 2 písm. f, v čl. 6 písm. b, v čl.9 odst. 1 a v čl. 10 odst. 2 písm. a tak, aby byla vzata v úvahu inflace.

3. Komise v souladu s postupem podle čl. 38 odst. 2 přijme rozhodnutí, jestliže zjistí, že některá třetí země nesplňuje podmínky stanovené v čl. 10 odst. 1 písm. a, b nebo c nebo v čl. 13 písm. b nebo že legislativa takové třetí země nezajišťuje uplatňování opatření požadovaných podle prvního pododstavce čl. 27 odst. 1.

Článek 38

1. Komisi bude pomáhat Výbor pro předcházení praní peněz, dále jen„*výbor*“.

2. Tam, kde se odkazuje na tento odstavec, budou platit články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES se zřetelem k ustanovením článku 8 tohoto rozhodnutí.

Období určené v čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES bude stanoveno na tři měsíce.

3. *Výbor* přijme svůj jednací řád.

Kapitola VII

Závěrečná ustanovení

Článek 39

Do tří let od vstoupení této směrnice v platnost a alespoň ve třech ročních obdobích poté vypracuje Komise zprávu o provádění této směrnice a předloží ji Evropskému parlamentu a Radě.

Článek 40

Zrušuje se směrnice 91/308/EHS.

Odkazy na zrušenou směrnici budou vykládány jako na odkazy na tuto směrnici a budou čteny v souladu se srovnávací tabulkou uvedenou v příloze.

Článek 41

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do [vložte datum 12 měsíců po vstoupení této směrnice v platnost]. Neprodleně sdělí Komisi text těchto ustanovení a srovnávací tabulku zachycující vztahy mezi těmito ustanoveními a touto směrnicí.

   Tato ustanovení, až je členské státy přijmou, budou obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo budou takovým odkazem provázeny při příležitosti jejich oficiálního zveřejnění. Členské státy určí, jakým způsobem se takový odkaz má provést.

2. Členské státy sdělí Komisi text hlavních ustanovení národního práva, která přijaly v oblasti, na kterou se vztahuje tato směrnice.

Článek 42

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské Unie.*

Článek43

Tato směrnice je určena členským státům.

V Bruselu dne

Za Evropský parlament	*Za Radu*
Předseda	*Předseda*

PŘÍLOHA

SROVNÁVACÍ TABULKA

Tato směrnice	Směrnice 91/308/EHS
Čl. 1 odst. 1	Článek 2
Čl.1 odst. 2 písm. a až c a e	Čl. 1 písm. C
Čl. 1 odst. 2 písm. d	
Čl. 2 odst. 1	Čl. 2a odst. 1
Čl. 2 odst. 2	Čl. 2a odst. 2
Čl. 2 odst. 3 písm. a, b a e až g	Čl. 2a odst. 3 až 7
Čl. 2 odst. 3 písm. c a d	
Čl. 3 odst. 1 pododst. 1	Čl. 1 písm. A
Čl. 3 odst. 1 pododst. 2 písm. a	Čl. 1 písm. B bod1
Čl. 3 odst. 1 pododst. 2 písm. b	Čl. 1 písm. B bod 2
Čl. 3 odst. 1 pododst. 2 písm. c	Čl. 1 písm. B bod 3
Čl. 3 odst. 1 pododst. 2 písm. d	Čl. 1 písm. B bod 4
Čl. 3 odst. 1 pododst. 2 písm. e	Čl. 1 písm. B odst. 2
Čl. 3 odst. 1 pododst. 3	-
Čl. 3 odst. 1 pododst. 4	-
Čl. 3 odst. 1 pododst. 5	Čl. 1 písm. D
Čl. 3 odst. 1 pododst. 6	Čl. 1 písm. E 1. pododstavec
Čl. 3 odst. 1 pododst. 7	Čl. 1 písm. E 2. pododstavec
Čl. 3 odst. 1 pododst. 7 písm. a	-
Čl. 3 odst. 1 pododst. 7 písm. b	Čl. 1 písm. E 1. odrážka
Čl. 3 odst. 1 pododst. 7 písm. c	Čl. 1 písm. E 2. odrážka
Čl. 3 odst. 1 pododst. 7 písm. d	Čl. 1 písm. E 3. odrážka
Čl. 3 odst. 1 pododst. 7 písm. e	Čl. 1 písm. E 4. odrážka

Čl. 3 odst. 1 pododst. 7 písm. f)	Čl. 1 písm. E 5. odrážka a 3. pododstavec
Čl. 3 odst. 1 pododst. 8	-
Čl. 3 odst. 1 pododst. 9	-
Čl. 3 odst. 1 pododst. 10	-
Čl. 3 odst. 1 pododst. 11	
Čl. 3 odst. 1 pododst. 12	-
Článek 4	Článek 15
Článek 5	_
Čl. 6 písm. a	Čl. 3 odst. 1
Čl. 6 písm. b	Čl. 3 odst. 2
Čl. 6 písm. c	Čl. 3 odst. 8
Čl. 6 písm. d	Čl. 3 odst. 7
Čl. 7 odst. 1 písm. a	Čl. 3 odst. 1
Čl. 7 odst. 1 písm. b až d	-
Čl. 7 odst. 2	-
Čl. 7 odst. 3	-
Čl. 8 odst. 1	Čl. 3 odst. 1
Čl. 8 odst. 2 a 3	
Článek 9	Čl. 3 odst. 5 a 6
Čl. 10 odst. 1 písm. a	Čl. 3 odst. 9
Čl. 10 odst. 1 písm. b a c	
Čl. 10 odst. 2 písm. a	Čl. 3 odst. 3
Čl. 10 odst. 2 b	Čl. 3 odst. 4
Čl. 10 odst. 2 písm. c	Čl. 3 odst. 4
Čl. 10 odst. 2 písm. d	
Článek 10a	

Čl. 11 odst. 1 1. a druhý odstavec	Článek 3 odst. 11
Čl. 11 odst. 1 3. a 4. odstavec	-
Čl. 11 odst. 2 a 3	-
Článek 12	-
Článek 13	-
Článek 13a	
Článek 14	-
Článek 15	-
Článek 16	-
Článek 17	Článek 5
Článek 18	
Článek 19	Čl. 6 odst. 1 a 2
Článek 20	Čl. 6 odst. 3
Článek 21	Článek 7
Článek 22	Článek 10
Článek 23	Článek 9
Článek 24	-
Čl. 25 1. odstavec	Čl. 8 odst. 1
Čl. 25 2. odstavec	
Čl. 26 písm. a	Čl. 4 1. odrážka
Čl. 26 písm. b	Čl. 4 2. odrážka
Čl. 26 písm. c	-
Článek 27	-
Článek 28	-
Článek 29	-
Článek 30	Čl. 11 odst. 1 písm. a

Čl. 31 odst. 1 1. pododstavec	Čl. 11 odst. 1 písm. b první věta
Čl. 31 odst. 1 2. pododstavec	Čl. 11 odst. 1 písm. b druhá věta
Čl. 31 odst. 1 3. pododstavec	Čl. 11 odst. 1 druhý pododstavec
Čl. 31 odst. 2	Čl. 11 odst. 2
Článek 32	
Článek 33	
Čl. 34 odst. 1	Článek 14
Čl. 34 odst. 2	
Článek 35	
Článek 36	
Článek 37	
Článek 38	
Článek 39	Článek 17
Článek 40	
Článek 41	Článek 16